



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 7966/16
14.05.2018.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јелице Пајовић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље S. В. из М., ул. ..., са боравиштем у Немачкој, ..., А., чији је пуномоћник Миливојевић М. Душко, адвокат из Младеновца, ул. Краља Петра I бр. 204, против туженог Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Управе за управне послове у седишту Министарства, Београд ради поништаја решења 03/9 број 204-1-9245/2015 од 10.03.2016. године, у правној ствари држављанства, у нејавној седници већа одржаној дана 14.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Управе за управне послове у седишту Министарства, Београд, 03/9 број 204-1-9245/2015 од 10.03.2016. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање

Образложење

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиље S. рођене К. В. из Немачке, за отпуст из држављанства Републике Србије.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.05.2016. године, тужила је преко пуномоћника оспорила законитост решења туженог органа наводећи да је у разлозима оспореног решења наведено да је у спроведеном поступку по захтеву тужиље за отпуст из држављанства Републике Србије, утврђено да нису испуњени услови из члана 28. став 1. тачка 4. Закона о држављанству Републике Србије, односно да постоји сметња због тога што тужила није извршила имовинско-правне обавезе из односа родитеља и деце прописане Законом о браку и породичним односима Републике

Србије (без навођења конкретног члана) и да је преко Центра за социјални рад за општину М. проверено и утврђено да она има обавезу издржавања према оцу наводећи акт Центра бр. 561/90-2576 од 07.07.2015. године, те да код оваквог стања ствари, S. В. не испуњава услове за отпуст из држављанства Републике Србије сходно одредбама Закона о држављанству Републике Србије, па је одлучено као у диспозитиву. Истакао је да у оспореном решењу очигледно није наведено како се зове наводни акт којим је утврђена обавеза тужиле да издржава оца, те ко је донео тај акт и колика је висина утврђене обавезе издржавања. Услед овог пропуста решење је неразумљиво и противречно. У разлозима оспореног решења тужени је као основ обавезе тужиле навео Закон о браку и породичним односима који је 11 година пре тога престао да важи. Поред тога, тврдња доносиоца решења да је провером преко Центра за социјални рад за општину М. утврђено да тужилца има обавезу издржавања према оцу уз навођење броја акта 561/90-2576 од 07.07.2015. године је потпуно неоснована и представља грубо кршење закона имајући у виду одредбе важећег Породичног закона којим је прописано да је у спору за издржавање месно надлежан суд одређен законом којим се уређује парнични поступак, а то би у конкретном случају био Основни суд у М., те да одлуку о издржавању родитеља од стране детета или деце не доноси Центар за социјални рад већ само и искључиво суд имајући у виду члан 278 ст. 1. истог закона по којем се спор за издржавање покреће тужбом, а таква одлука суда не постоји. Под бројем 561-90/2576 од 07.07.2015. године заведен је записник о саслушању странке брата тужиле S. В., К. И. из М. у Градском центру за социјални рад у Б. -Одељење М.. Поред тога, уопште није цењена чињеница да је З.К. (отац тужиле) пред Основним судом у М. изјавио да он не терети кћерку S. В. за издржавање или помоћ, а управо из изјаве брата тужиле К. И. дате на записник бр. 561/90-2576 од 07.07.2015. године произлази да тужилца и друга њихова рођена сестра К. М. која такође има боравиште у Немачкој редовно шаљу оцу помоћ, а и да З. К. има и кћерку И. П. рођ. К. из Р.. Тужилца је туженом презентовала и доказе да ће бити примљена у држављанство Републике Немачке имајући у виду одредбе члана 28. ст. 1 тачка 6. Закона о држављанству, по којима држављанство престаје отпустом ако подносилац захтева за отпуст има страно држављанство или доказ да ће бити примљен у страно држављанство. Тужени све ове чињенице уопште није ценио нити им је дат значај који заслужују, иако је тужилца сву ову документацију доставила туженом. Собзиром да у конкретном случају нису постојали законски разлози да се тужилци одбије захтев за отпуст из држављанства Републике Србије, предложила је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење као незаконито.

У одговору на тужбу, тужени је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења да тужилца не испуњава услов из члана 28. став 1. тачка 4. Закона о држављанству истичући да је Центар за социјални рад у Б.- Одељење у М. дао мишљење бр. 561/90-2576 од 07.07.2015. године да она нема услове за отпуст из држављанства Републике Србије с обзиром да је њен отац З. К. из М., старо, неспособно лице, без редовних месечних прихода, материјално необезбеђен и нарушеног здравља, да је тачно да је тужени погрешно навео у оспореном решењу назив закона, али да је тужени донео закључак о исправци те грешке број 204-1-9245/15 од 10.03.2016. године који је прослеђен ради уручења, али да та чињеница погрешно наведеног закона, као и сагласност оца и брата тужиле са захтевом тужиле за отпуст из држављанства Републике Србије и други наводи тужбе који се односе на питања надлежности Центра за социјални рад, није од утицаја на решавање управне ствари јер тужилца не испуњава услов из наведене одредбе закона. Предложио је да Суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима из образложења оспореног решења, тужени је у једностепеном поступку донео оспорено решење 03/9 број 204-1-9245/2015 од 10.03.2016. године којим се одбија захтев за отпуст из држављанства Републике Србије тужиље S. рођ. К. (З.) В., рођене xxxx. године у М.. Доносећи оспорено решење тужени се позвао на пропис о надлежности -одредбу члана 38. Закона о држављанству Републике Србије („Службени гласник Републике Србије”, бр. 135/04, 90/07) и члан 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10). У образложењу решења је наведено да је у споведеном поступку утврђено да нису испуњени услови из члана 28. став 1. тачка 4. Закона о држављанству Републике Србије, односно да постоје сметње због тога што именована није извршила имовинско-правне обавезе из односа родитеља и деце прописане Законом о браку и породичним односима Републике Србије, као и да је Преко Центра за социјални рад за општину М. проверено и утврђено да она има обавезу издржавања према оцу (акт бр. 561/90-2576 од 07.07.2015.године) и да код оваквог стања ствари S. В. не испуњава услове за отпуст из држављанства Републике Србије сходно одредбама Закона о држављанству.

Чланом 28. Закона о држављанству Републике Србије („Службени гласник Републике Србије”, бр. 135/04, 90/07), којим је уређен престанак држављанства отпустом, прописано је да држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом ако поднесе захтев за отпуст и ако испуњава следеће услове: да је навршио 18 година живота (тачка 1); да нема сметњи у погледу војне обавезе (тачка 2); да је измирио порезе и друге законске обавезе у Републици Србији (тачка 3); да је регулисао имовинскоправне обавезе из брачног односа и односа родитеља и деце према лицима која живе у Републици Србији (тачка 4); да се против њега у Републици Србији не води кривични поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности, а ако је у Републици Србији осуђен на казну затвора - да је ту казну издржао (тачка 5); да има страно држављанство или доказ да ће бити примљен у страно држављанство (тачка 6).

По оцени Управног суда, основано тужбом тужиља указује да је оспореним решењем повређен закон на њену штету јер су и по оцени Суда, тим решењем повређена правила поступања прописана чланом 199. став 2. у вези са чланом 192 став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10).

У списима предмета садржан је акт у форми дописа Градског центра за социјални рад- Одељења М.број 561/90-2576 од 07.07.2015. године из којег произлази да је сачињен на основу захтева Полицијске станице М. број 294.1-6/15 од 30.06.2015. године за достављање извештаја о регулисаним имовинско-правним обавезама из брачног односа између родитеља и деце за тужиљу, као и да је овај Центар ступио у контакт са братом тужиље К. И. и да су том приликом утврђене чињенице које је у акту навео да тужиља од 2001. године живи и ради у Немачкој и да је запослена као медицинска сестра у Старачком дому, да је први и једини брак склопила са S. Р.,који је

држављанин Немачке, да нема децу, да је мајка тужиље умрла 2011. године, да отац тужиље, стар 72 године, без занимања и редовних месечних прихода, живи са сином који је стар 40 година, без занимања и запослења, да је радио приватно грађевинске послове, али да више не ради због старости и нарушеног здравља, да се отац обраћао Центру за признање права на новчану социјалну помоћ, али је одустао од захтева јер није хтео да тужи сву децу код надлежног суда за издржавање, да се син И. повремено радно ангажује, да су њих двојица стамбено обезбеђени, да тужиља поред брата има још две сестре, И. која са породицом живи у Р. и М. која је неудата и такође живи и ради у Немачкој. Центар је закључио да је отац тужиље старо, за рад неспособно лице, без редовних месечних прихода- материјално необезбеђен и нарушеног здравља и дао је своје мишљење „да нема услова да тужиља добије отпуст из држављанства ради стицања држављанства Немачке, мада се брат И. изјашњава да за то нема законских сметњи и да их сестра помаже материјално у границама својих могућности”.

Тужени је на основу овог мишљења Центра за социјални рад оценио да тужиља не испуњава услов из члана 28. став 1. тачка 4) Закона о држављанству Републике Србије за отпуст из држављанства Републике Србије. При том тужени није оценио значај мишљења Центра за социјални рад са становишта прописа о отпусту држављанства за које је сам надлежан, а не Центар, а нити значај мишљења са аспекта његове садржине у односу на прописе за које јесте надлежан Центар, све с обзиром да је сам тужени тражио извештај о регулисаним имовинско-правним обавезама из брачног односа између родитеља и деце за тужиљу од Центра преко полицијске станице. Ово стога што се Центар дајући мишљење није позвао на прописе нити друге чињенице осим на изјаву брата тужиље, а истовремено је у истом акту Центра наведено да тужиља доприноси издржавању оца, као и да је отац тужиље одустао од признавања права на социјалну помоћ. При томе је тужени оцену да тужиља не испуњава услове за отпуст из држављанства засновао на овом мишљењу Центра образлажући да постоје сметње због тога што тужиља није извршила имовинско-правне обавезе из односа родитеља и деце прописане Законом о браку и породичним односима Републике Србије, који уопште не важи, што представља повреду која је неотклоњива без обзира на чињеницу наведену у одговору на тужбу да је тужени исправио закључком о исправци грешке назив закона, јер се мора навести одредба, дакле пропис који представља ту сметњу, а то не може да се отклони исправком грешке о називу закона. Тужени ће отклонити ову повреду закона у поновном поступку у којем ће оценити од каквог је значаја за решавање захтева тужиље за отпуст из држављанства Републике Србије и чињеница да је њен отац З. К. у међувремену умро дана xxxx. године, о чему је тужиља известила Суд достављањем Извода из матичне књиге умрлих за матично подручје М..

Чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Одредбом члана 192. став 1. истог закона је прописано да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став

1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр.111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, при чему је везан примедбама Суда у погледу поступка, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 14.05.2018.године, 8 У 7966/16

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа - судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ